

ling. Han er ikke kommen til at deltage i Udvalgsbehandlingen, fordi Forslaget blev henvist til det allerede om Arbejdstid nedsatte Udvalg. En Hovedanke mod Forslaget er, at det er ganske usikkert, om de indkaldtes Familier overhovedet faa denne Hjælp. Thi „de fattiges Kasser“ er jo i Trang for Øjeblikket, de have jo henvendt sig til Staten om Støtte og faa den nu i det Omfang, Lovforslaget tilsiger dem. Men naar der er en saadan Trang hos de fattiges Kasser, saa kunde det jo være, at de havde ment, at det laa ud over deres Evner at støtte de indkaldtes Familier, idet de jo ogsaa efter Forslaget her ville komme til at bære en Fjerdedel af Udgiften. Jeg vil dog haabe, at „de fattiges Kasser“, hvor der virkelig er Trang til Stede, ville tage sig af Sagen, saa at de indkaldtes Familier virkelig faa noget, og Hjælpen her ikke alene kommer til at staa paa Papiret. Hvad det angaar, at Kommunerne skulle bære Halvdelen af Udgiften, mener jeg, at det er en Opgave, der ikke burde paahvile Kommunerne, medens Staten kun skal betale en Fjerdedel. Thi den Nødtilstand, som her er til Stede, er jo fremkaldt af Staten, der indkalder Familieforsørgere, og jeg mener derfor ogsaa, at det var Staten, der burde komme de paagældende til Hjælp; at lægge det over paa Kommunerne, forekommer mig at være uretfærdigt over for Kommunerne. At det skulde være ydmygende direkte at henvende sig til det offentlige og modtage Hjælp, medens det ydmygende skulde falde bort ved at henvende sig til „de fri Fattigkasser“, tror jeg ikke har noget paa sig. Ifølge det Forslag, vi fremsatte, skulde Staten give Regler for, hvorledes Hjælpen skulde ydes, og disse Regler, som tidligere have været bragte til Anvendelse over for indkaldte i Krigstilfælde, behøvede ikke at have nogen som helst ydmygende Karakter; saa den Side af Sagen kan jeg ganske lade ligge. Fordi det er det offentlige, som yder Understøttelsen helt og holdent, og at det sker gennem de kommunale Institutioner, som saa faa den refunderet af Statskassen, behøver ikke i nogen Maade at have nogen ydmygende Karakter, thi det er ikke Fattighjælp og burde ikke være Fattighjælp. Naar vi alligevel gaa med til den foreliggende Ændring, er det som anført, fordi vi i første Række naturligvis ønske, at de indkaldtes Familier, som ere komne i Nødtilstand, virkelig faa Hjælp; og ved at fastholde vort principale Standpunkt syntes det, som om det ad den Vej ikke kunde lykkes at komme

dem til Hjælp. Vi ere derfor gaaede med til det foreliggende Forslag. Vi have ogsaa en anden Grund dertil, og det er den, at den fastslaar et Princip, som vi ikke tidligere have haft i vor Lovgivning, nemlig, at hvad der ydes af det offentlige til Understøttelse af indkaldtes Familier, som ere komne i Nød paa Grund af Indkaldelser, ikke bliver Fattighjælp. Dette har tidligere været gældende for indkaldte i Krigstilfælde, men det udvides nu til ogsaa at omfatte Folk, der indkaldes under ekstraordinære Indkaldelser og for deres Familier. Dette Princip have vi ment at burde fremme, det er dog altid noget i den af os ønskede Retning.

Jeg skal med disse Ord anbefale det stillede Ændringsforslag ikke som et Forslag, vi i og for sig fuldt ud billige, men fordi det tilsigter at komme de nødlidende til Hjælp, og fordi det synes i Øjeblikket at være den eneste Maade, hvorpaa vi kunne komme dem til Hjælp.

Hvad Lovforslaget ellers angaar, beklager jeg som Ordføreren de Indskrænkninger, der ere foretagne i Landstinget, at det kun skal gælde i 3 Aar, og at Sogneraadet skal have Amsraadets Samtykke til at yde Tilskud til „de fattiges Kasser“. Men jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at vi ikke skulle rejse Indvendinger derimod nu, men anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, som det foreligger, med den Ændring, der forhaabentlig her bliver vedtagen.

Ellinger: Der er formentlig paa Sagens nuværende Standpunkt ikke Grund til at optage de Spørgsmaal til Drøftelse, som den ærede sidste Taler dvælede ved, saasom Drøftelse har fundet Sted i tilstrækkeligt Omfang ved første Behandling. Jeg ønsker kun at udtale min Tilfredshed med, at Udvalget under sine Overvejelser af, hvorledes man bedst kommer de indkaldtes Familier til Hjælp, er kommet til det Resultat, at de Tanker, der ere nedlagte i vort Forslag, ere de bedste, nemlig at benytte „de fattiges Kasser“ og tilsvarende Institutioner og lade dem afholde $\frac{1}{4}$ af Udgifterne og lade det offentlige træde til med $\frac{3}{4}$. Den Forandring, der er sket derved, at det offentlige ikke er Staten alene men Staten og Kommunen i Forening, saaledes som Udvalget har foreslaaet, have vi for vort Vedkommende intet som helst imod. Vi have heller ikke noget imod den formelle Forandring, der her er sket derved, at Sagen ikke gennemføres ved et selvstændigt Lovforslag, men